

tilskuddet udviser pr. Medlem i Aarene 1913—26, som findes i Bemærkningerne til Lovforslaget, er ogsaa misvisende. Man gaar nemlig ikke ud fra samme Grundlag ved Periodens Slutning som ved dens Begyndelse. I Aarene 1921—26 er f. Eks. Udgifterne til de kronisk syge medregnet. Regeringens Nedskæringsforslag vil derfor i Praksis betyde, at det bliver de Medlemmer af Sygekasserne, som ikke har Vedtegning for kronisk Lidelse, der ved Kontingentforhøjelser kommer til fremtidig at betale de forøgede Udgifter, som de kronisk syge paafører Kasserne, der jo ifølge Loven af 1921 fik Ret til at hjælpe ogsaa for selve den kroniske Lidelse, i Stedet for at Staten i Forbindelse med Kommunerne ved Lovændringen i 1921 havde paataget sig den Opgave at bære de Byrder, der fulgte af, at de kronisk syge ogsaa fremtidig skulde have Hjælp for selve den kroniske Lidelse. Denne Statens uomtvistelige Pligt til sammen med Kommunerne at afholde disse ekstraordinære Udgifter til de kronisk syge skubber denne Regering nu over paa fattige Sygekassemedlemmer som en Kontingentforhøjelse, Takstforhøjelse, samtidig med at man kræver Taksterne nedsat i stor Udstrækning for de rige.

Med Hensyn til Forhøjelsen af Statstilskuddet i 1921 vedrørende Dagpengene, vil jeg ogsaa bringe i Erindring, at vel stod der i Loven af 10. Maj 1915, at Staten ydede Sygekasserne $\frac{1}{4}$ af Udgifterne til Dagpengehjælp, men denne $\frac{1}{4}$ af Dagpengehjælpen maatte ikke overstige 20 Ø. i København og 16 Ø. i Købstæderne. Nu vil vel ingen tro paa, at en Arbejderfamilie kunde eksistere for 4 Gange de 20 Ø. i København eller for en Dagpengehjælp paa 80 Ø. i København eller 64 Ø. i Aarhus eller Odense, og endnu mindre, naar Husfaderen var syg. Forholdet var derfor praktisk taget det, at ingen Lønarbejder, som var Familieforsørger, kunde nøjes med en Dagpengehjælp paa 80 Ø. i København eller 64 Ø. i Købstæderne. Han maatte sikre sig langt højere Dagpengehjælp for at kunne sikre sig og sine under sin Sygdom. Men det var en Pengehjælp, Sygekasserne ikke fik Statstilskud til, og dette, at Maksimumsbeløbet for Dagpengehjælpen bortfaldt ved Loven af 1921, var derfor kun at bøde paa en Uretfærdighed som den tidligere Lov udøvede overfor Bysygekasserne.

Men derudover vil jeg dog ogsaa minde om, at de 3 Kr. i aarligt Tilskud, som blev tilstaaet Kasserne i 1921, havde

Kasserne allerede faaet ogsaa for de 3 Aar, som laa forud for Lovfæstelsen deraf, nemlig som ekstraordinært Tilskud foranlediget ved Efterkrigstidens Influenza-epidemier, som ingen tør paastaa endnu er helt ophørt med at følge Sygekasserne som en Skygge fra Krigstiden — der var da endnu stærke Spor af den saa sent som i sidste Halvdel af Januar og første Halvdel af Februar i Aar. Endelig var man i 1921 ikke mindst i Rigsdagskredse, men ogsaa i Sygekassekredse af den Formening, at Hensigten med Forhøjelsen af det aarlige Tilskud fra 2 Kr. daglig til 3 Kr. ogsaa i nogen Grad var den at gøre det muligt for Sygekasserne at sætte Sygekassekontingentet ned for derved at mildne noget paa den stærke Kontingentforhøjelse, der var en naturlig Følge af den tvungne Invalidforsikring, som krævede et Kontingent af mindst 45 Ø. maanedlig pr. Medlem.

Naar nu den højtærede Sundhedsminister i sin Forelæggelsestale den 17. Februar i Aar i dette Ting siger vedrørende det aarlige Tilskuds Nedsættelse fra 3 Kr. til 2 Kr., som Forslaget lyder paa, at under Hensyn til det faldende Prisniveau vil en Reduktion med 1 Kr. være rimelig, og tilføjer, at denne Reduktion svarer nøje til, hvad en Gennemførelse af Parikronen kræver, og endelig slutter med at sige, at denne Reduktion med Lethed kan bæres af Sygekasserne, saa fristes jeg unægtelig til at spørge: Hvem i den vide Alverden har bildt den højtærede Minister alt dette ind? Det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard var ogsaa inde paa Parikronen som Paaskud for Nedskæring. Tror det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard, tror den højtærede Sundhedsminister da i fuld Alvor, at Sygeligheden falder her i Landet i Forhold til Kronens Stigning, til Kronens Købeevne i England? Naar Sygeligheden i Danmark nu en Gang ikke slavisk følger Kronestigningen i omvendt Orden, vil Regeringsforslaget kun betyde en Opretholdelse af Sygekassernes Udgift, men en meget stærk og for mange Kasser fuldstændig katastrofal Nedgang i Indtægt. Den højtærede Sundhedsminister tror dog vel ikke for Alvor, at en Gennemsnitsforsikring paa 3 Kr. daglig for en Familieforsørger med Børn, hvor tilmed Husfaderen er syg, giver Anledning til en Levofod, der ligger over den aabenbare Sultegrænse, navnlig ikke under den herskende Dyrtdid, hvor Pristallet er 181. Altsaa kan Dagpengehjælpen ikke sættes ned. For den Kasse, jeg har den Ære at repræsentere, er Dagpengehjælpen tæt ved $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. aarlig, og naar der er over 90 000 Medlemmer, vil Ministerens saa fortrinligt opfundne